

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobce: **Obec Zašová**, se sídlem Zašová 36, Zašová, zastoupen Ing. Alenou Jendřejkovou, daňovou poradkyní se sídlem Žižkova 242/16, Zábřeh, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2015, č. j. 35334/15/5100-31461-700796,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 21. 12. 2015 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2015, č. j. 35334/15/5100-31461-700796 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí

Finančního úřadu pro Zlínský kraj, Územní pracoviště ve Valašském Meziříčí, ze dne 23. 3. 2015, č. j. 612642/15/3310-70461-706443 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Žalobce se domáhá zrušení i prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňovým rozhodnutím-platebním výměrem byla s odkazem na ustanovení § 250 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění do 31. 12. 2015 (dále též „daňový řád“) vyměřena pokuta za opožděné tvrzení daně z převodu nemovitostí v částce 16.572 Kč.

[2] Podle správních orgánů žalobce vložil do základního kapitálu obchodní společnosti Vodovody a kanalizace Vsetín a.s. majetek, a to na základě smlouvy o vkladu č. VaK/121/2011 ze dne 20. 10. 2011 v částce 11.048.000 Kč dle znaleckého posudku provedeného znalcem Ing. P. T. č. 83/2011 o ceně vodohospodářského majetku v Zašové. Předmětná smlouva o vkladu nabyla účinnosti dne 25. 10. 2011, lhůta pro podání daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí uplynula dne 31. 1. 2012. Žalobce podal daňové přiznání dne 1. 8. 2012.

II. Obsah žaloby

[3] Žalobce namítá nesprávnou aplikaci ustanovení § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Konstatuje, že ke dni 6. 8. 2012 došlo k zániku účasti žalobce jako akcionáře ve společnosti Vodovody a kanalizace Vsetín a.s. a došlo tak k nesplnění podmínky pro osvobození ve vazbě na ustanovení § 20 odst. 6 písm. d) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění do 31. 3. 2013 (dále též „zákon o dani z převodu nemovitostí“). Žalobce zdůrazňuje, že již dne 1. 8. 2012 podal řádné přiznání k dani z převodu nemovitostí a následně pak dne 11. 9. 2012 dodatečné přiznání, přičemž obě přiznání byla deklarována jako negativní, neboť žalobce nepovažoval majetkovou část za nemovitost podléhající dani z převodu. Žalobci tak nebyla ke dni 1. 8. 2012 stanovena žádná daňová povinnost, ze které by se odvíjela pokuta dle ustanovení § 250 odst. 1 daňového řádu. Žalobce tvrdí, že až dne 6. 11. 2013 stanovil správce daně platebním výměrem č. j. 1671661/13/3310-04400-706443 daň z převodu nemovitostí v částce 331.440 Kč, a z této daňové povinnosti pak vyčíslil pokutu v částce 16.572 Kč za opožděně podané daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí s prodlením 176 dní. Žalobce má za to, že v případě, kdy ani na základě řádného ani dodatečného přiznání k dani z převodu nemovitostí nebyla vyměřena daňová povinnost a daňová přiznání byla podána ve lhůtě, není možno žalobci vyčíslit pokutu dle ustanovení § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu, jelikož daňová povinnost byla stanovena až platebním výměrem vystaveným dne 6. 11. 2013.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[4] Žalovaný ve svém vyjádření doručeném zdejšímu soudu dne 6. 4. 2016 odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a zdůrazňuje, že smlouva týkající se předmětného vodohospodářského majetku nabyla účinnosti dne 25. 10. 2011. V souladu s ustanovením § 21 odst. 2 písm. b) zákona o dani z převodu nemovitostí uplynula lhůta pro podání daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí v daném případě dne 31. 1. 2012. Žalobce však řádné daňové přiznání podal až dne 1. 8. 2012, tj. až 183 dní po stanovené lhůtě (176 dní prodlení následující po pěti pracovních dnech do stanovení lhůty). K tvrzení žalobce,

že jeho daňové přiznání bylo negativní, žalovaný uvádí, že podmínkou pro vznik povinnosti uhradit pokutu je nepodání daňového přiznání nebo dodatečného daňového přiznání daňovým subjektem, případně jejich podání po stanovené lhůtě. Stanovení daně není rozhodující pro vznik povinnosti uhradit pokutu, ale pro stanovení výše pokuty. Samotná výše pokuty se odvíjí přímo ze zákona, v daném případě se jedná o ustanovení § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu, přičemž správci daně zde není dán žádný prostor pro vlastní správní uvážení. Výše pokuty se odvíjela od stanovené daně dle platebního výměru ze dne 6. 11. 2013.

[5] Žalobce v replice doručené zdejšímu soudu dne 19. 5. 2015 uvádí, že žalovaný nebyl oprávněn stanovit pokutu 5 % z částky výše uvedené daně, která byla žalovaným stanovena platebním výměrem až po podání přiznání k dani z převodu nemovitostí. Žalobce označuje uloženou pokutu za nezákonnou. Ke dni 31. 1. 2012 nebyla stanovena, dle názoru žalobce, žádná daňová povinnost. Žalobce zdůrazňuje, že daňové přiznání nepodal ke dni 31. 1. 2012 a to z toho důvodu, že vklad nepovažoval za předmět daně z převodu nemovitostí. Pokud by však žalobce považoval tento vklad za daň z převodu podléhající a podal by přiznání ke dni 31. 1. 2012, aplikoval k tomuto dni osvobození ve vazbě na ustanovení § 20 odst. 6 písm. d) zákona o dani z převodu nemovitostí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[6] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

[7] Zásadní spor v projednávané věci tkví v aplikaci ustanovení § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu a ve stanovení výše uložené pokuty na základě uvedeného ustanovení z důvodu opožděného podání přiznání daně z převodu nemovitostí.

Povinnost podat daňové přiznání a stanovení výše daně

[8] Ze zákona o dani z převodu nemovitostí z ustanovení § 21 odst. 2 vyplývá povinnost podat daňové přiznání do konce třetího měsíce následujícího po měsíci, v němž nabyla účinnosti smlouva o úplatném převodu vlastnictví k nemovitosti. Ustanovení § 21 odst. 2 písm. b) zní: „**Poplatník je povinen podat místně příslušnému správci daně přiznání k dani z převodu nemovitostí nejpozději do konce třetího měsíce následujícího po měsíci, v němž nabyla účinnosti smlouva o úplatném převodu vlastnictví k nemovitosti, která není evidována v katastru nemovitostí nebo nabyla účinnosti smlouva o postoupení pohledávky.**“

[9] Žalobce vložil do základního kapitálu obchodní společnosti Vodovody a kanalizace Vsetín a.s. majetek na základě smlouvy o vkladu č. VaK/121/2011, která nabyla účinnosti dne 25. 10. 2011. Předmětným majetkem byly kanalizace a kanalizační řady. Žalobce zvýšil smlouvou o vkladu ze dne 20. 10. 2011, č. VaK/121/2011) základní kapitál obchodní společnosti Vodovody a kanalizace Vsetín, a.s., když do základního kapitálu této obchodní

společnosti vložil stávající kanalizaci a kanalizační řady a tento nepeněžitý vklad byl oceněn znaleckým posudkem v hodnotě 11.048.000 Kč. Tímto převodem majetku se zdejší soud již po věcné stránce zabýval, a to v rozhodnutí ze dne 31. 3. 2016, č. j. 31Af 55/2014-45, které je účastníkům známo a je dostupné na www.nssoud.cz a na které v podrobnostech nyní soud odkazuje. Z citovaného rozhodnutí považuje soud pro souzenou věc za podstatné pouze zdůraznit klíčové závěry. Soud v citované věci dospěl k závěru, že kanalizace, resp. kanalizační řad, je nemovitost dle ustanovení § 119 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, i podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a nepeněžitý vklad ve formě vkladu nemovitosti do základního kapitálu obchodní společnosti je úplatným převodem a tudíž předmětem daně z převodu nemovitostí dle ustanovení § 9 odst. 1 o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí s tím, že na žalobce se nevztahovala žádná výjimka vedoucí k osvobození od placení daně z převodu nemovitostí.

[10] Žalobce tak měl ze zákona povinnost **podat daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí nejpozději do 31. 1. 2012.**

[11] Žalobce podal řádné daňové přiznání dne 1. 8. 2012 a předmětnou daňovou povinnost vyčíslil ve výši 0 Kč. Dne 11. 9. 2012 podal dodatečné daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí, kde opětovně vypočetl daň ve výši 0 Kč. Součástí dodatečného přiznání bylo zdůvodnění, dle kterého nebyly předmětem vkladu žádné nemovitosti, a tudíž mu nevznikla povinnost k podání přiznání k dani z převodu nemovitostí. Ze správního spisu nevyplývá, že by na základě daňového přiznání podaného dne 1. 8. 2012 byla vyměřena daň a byl vydán platební výměr na daň z převodu nemovitostí dle ustanovení § 147 daňového řádu.

[12] Výzvou č. 104030/12/405960706443 ze dne 10. 12. 2012 byly daňovému subjektu sděleny pochybnosti o správnosti a pravdivosti údajů v podaném daňovém přiznání ze dne 1. 8. 2012, které bylo zaevidováno pod č. j. 80986/12/405960706443. Správce daně vyzval žalobce k odstranění pochybností o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí spočívající v tvrzení, že převod nemovitostí na základě smlouvy o vkladu ze dne 25. 10. 2011 není předmětem daně z převodu nemovitostí.

[13] **Postup správce daně k odstranění pochybností byl zahájen na základě daňového přiznání ze dne 1. 8. 2012.**

[14] Na základě dalšího provedeného dokazování a na základě postupu k odstranění pochybností vyměřil správce daně daňovému subjektu platebním výměrem ze dne 6. 11. 2013, č. j. 1671661/13/3310-04400-706443 daň z převodu nemovitostí ve výši 331.440 Kč.

[15] Soud zdůrazňuje, že daňový subjekt je povinen sám v řádném daňovém tvrzení vyčíslit daň a uvést předepsané údaje, jakož i další okolnosti rozhodné pro vyměření daně. Žalobce sice podal daňové přiznání 1. 8. 2012 (dne 11. 9. 2012 podal dodatečné daňové přiznání, v němž byl změněn údaj o ceně zjištěné), nicméně daň byla stanovena na základě výsledku postupu k odstranění pochybností poté, co byl v projednávané věci zahájen postup k odstranění pochybností. Takto stanovená daň se následně stala podkladem pro výpočet výše pokuty.

Uložení pokuty

[16] Z ustanovení § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu vyplývá, že daňovému subjektu **vzniká povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši: a) 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.** Povinnost hradit pokutu tak vzniká přímo ze zákona, bez možnosti správního uvážení správního orgánu.

[17] Soud považuje za vhodné poukázat na závěry týkající se významu povinnosti včasného podání daňového tvrzení a pokuty za nesplnění této povinnosti, k nimž dospěl Ústavní soud v nálezu ze dne 30. 6. 2015 sp. zn. Pl. ÚS 24/14. Ústavní soud dovodil, že „*ustanovení § 250 daňového řádu upravuje pokutu za opožděné tvrzení daně, která je sankcí za podání daňového přiznání nebo dodatečného daňového přiznání po stanovené lhůtě nebo za jejich nepodání vůbec. Pokuta vzniká přímo ze zákona (ex lege) ve stanovené výši odvozené od výše placené daně, narůstá v čase v závislosti na délce prodlení s učiněním daňového tvrzení a má stanovenou minimální a maximální hranici pro případ, že daňové tvrzení není podáno vůbec, a to ani po stanovené lhůtě. Pokuta za opožděné tvrzení daně představuje zejména motivaci k včasnému podávání daňových tvrzení, bez nichž není efektivní správa daní možná. Nesplnění povinnosti tvrzení daně je třeba obecně považovat za ohrožení samotného zjištění a stanovení daně a následně i její úhrady, tj. dochází zde k ohrožení cíle správy daní jako takové.*“ K výši pokuty pak Ústavní soud uvedl, že „*sama zohledňuje závažnost porušení daňové povinnosti a do značené míry i individuální ekonomické poměry sankcionovaného subjektu. Je zcela nepochybné, že dané opatření je přiměřené zamýšlenému cíli. Sankcionování porušení povinnosti je učiněno předvídatelným a dopředu určitelným způsobem, který vylučuje libovůli ze strany rozhodujícího orgánu a je zcela na konkrétním daňovém subjektu, kdy splní povinnost a břemeno tvrzení ohledně svých daňových povinností, do jaké míry bude zasáhnuto do jeho majetkové sféry a v jaké výši bude realizovat na základě zákona stanovený příjem státního rozpočtu.*“ (např. srov. rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2016, č. j. 9Af 48/2013 – 37)

[18] Ze shora uvedeného vyplývá, že žalobce podal daňové přiznání opožděně. Správce daně nemohl proto postupovat jinak, než v souladu se zákonem na základě podkladu, kterým byla stanovena výše daně (rozhodnutí - platební výměr) na základě výsledku postupu k odstranění pochybností, rozhodl o uložení pokuty za opožděné daňové tvrzení (§ 147 odst. 4 daňového řádu).

Výše pokuty

[19] Dle ustanovení § 250 odst. 4 daňového řádu „*v případě, kdy daňový subjekt nepodá řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení, ačkoli měl tuto povinnost, a neučiní tak ani dodatečně po dobu, kdy možnost podat tato tvrzení trvá, použije se při výpočtu částky podle odstavce 1 nebo 2 stanovená horní hranice; výše pokuty za opožděné tvrzení daně v tomto případě činí vždy nejméně 500 Kč.*“ Dle ustanovení § 250 odst. 1 písm. a) je výše pokuty 0,05 % **stanovené daně** za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.

[20] Stanovená daň je vždy stanovena správcem daně platebním výměrem, vydaným buď na základě daňového přiznání, nebo postupu k odstranění pochybností dle ustanovení. Nelze proto vycházet pouze z výše daně uvedené žalobcem v daňovém přiznání, kterou si sám daňový subjekt vypočte. Správce daně musí vycházet až z výše daně, která je stanovena v konečném rozhodnutí o stanovení daně.

[21] Rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ve svém rozhodnutí ze dne 29. 9. 2015, č. j. 59Af 55/2014-30, uvádí, že „z citované právní úpravy je zřejmé, že **pokuta za opožděné tvrzení daně je sankcí vznikající daňovému subjektu obligatorně přímo ze zákona, nastanou-li zákonem předvídané okolnosti – tj. nepodání daňového přiznání vůbec nebo zpoždění s jeho podáním delší než 5 pracovních dnů. Výše pokuty, respektive způsob jejího výpočtu vyplývá rovněž přímo ze zákona, a sice z § 250 odst. 1 až 5 daňového řádu. Správce daně tak nemá prostor pro správní uvážení v dané věci a nelze tedy ani uvažovat o tom, že by uložil pokutu v rozporu s dobrými mravy. Platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně, kterým je pokuta za pozdní podání daňového tvrzení, je toliko deklaratorním rozhodnutím, kterým je daňovému subjektu fakticky toliko oznamována výše pokuty.**“ Výše pokuty tak není možno určit správním uvážením, jelikož její výpočet vychází přímo ze zákonné úpravy, z daňového řádu.

[22] Daň byla v případě žalobce stanovena platebním výměrem dne 6. 11. 2013. Výše pokuty byla vyčíslena na základě zákona ze stanovené daně správním orgánem (na základě platebního výměru). Správce daně postupoval v souladu se zákonem. Ustanovení § 250 odst. 1 písm. a) nestanovuje možnost určení pokuty pouze z daně stanovené k určitému datu (např. k datu podání daňového přiznání). Není proto rozhodné, kdy ke stanovení daně došlo. **Povinnost určení pokuty vyplývá přímo ze zákona a to vždy v momentě, kdy není splněna podmínka podání daňového přiznání v zákonem stanovené lhůtě.** Tvrzení žalobce o tom, že nepovažoval majetkový převod do společnosti, jako předmět podléhající dani z převodu, je proto v kontextu výše uvedeného irelevantní.

V. Shrnutí a náklady řízení

[23] Soudu nezbyvá než závěrem shrnout, že žalobce podal přiznání k dani z převodu nemovitostí v nulové výši dne 1. 8. 2012, přičemž lhůta uplynula dne 31. 1. 2012, jelikož smlouva týkající se předmětného vodohospodářského majetku nabyla účinnosti dne 25. 10. 2011. Žalobce měl povinnost na základě ustanovení § 21 odst. 2 písm. b) zákona o dani z převodu nemovitostí (viz výše) podat daňové přiznání. Je pravdou, že k tomuto dni, nebyla stanovena žalobci daňová povinnost, avšak v projednávané věci je zásadní moment podání daňového přiznání, ve kterém měl žalobce případně uplatňovat osvobození od daně, pokud měl za to, že na osvobození má nárok. Ustanovení § 21 odst. 2 písm. b) zákona o dani z převodu nemovitostí jednoznačně uvádí, že **poplatník je povinen podat místně příslušnému správci daně přiznání k dani z převodu nemovitostí nejpozději do konce třetího měsíce následujícího po měsíci, v němž nabyla účinnosti smlouva o úplatném převodu vlastnictví k nemovitosti, která není evidována v katastru nemovitostí nebo nabyla účinnosti smlouva o postoupení pohledávky.** Žalobce tak měl, i přestože měl za to, že má nárok na osvobození od

daně z převodu nemovitostí, tento nárok požadovat v rámci řádného, včas podaného, daňového přiznání.

[24] Soud uzavírá, že žalobce měl ze zákona povinnost podat daňové přiznání do konce třetího měsíce následujícího po měsíci, v němž nabyla účinnosti smlouva o úplatném převodu vlastnictví k nemovitosti, která není evidována v katastru nemovitostí. Tuto zákonnou povinnost prokazatelně nesplnil a předmětné daňové přiznání podal opožděně, za což mu byla správcem daně právem uložena pokuta. Správce daně při uložení pokuty žalobci postupoval zcela v souladu s ustanovením § 250 odst. 1 písm. a) a odst. 4 daňového řádu, a jeho jednání tudíž nelze označit za nezákonné. Žalobní **námítka** týkající se nezákonnosti a nesprávné aplikace ustanovení § 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu správcem daně **je** v projednávaném případě **nedůvodná**.

[25] S ohledem na vše shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou a zamítl ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[26] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. března 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu